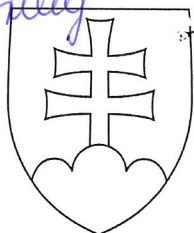

Toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť
dňa 15. 12. 2009
a vykonateľnosť dňa
Krajský súd v Bratislave
dňa 17 DEC. 2009

Protimonopolný úrad Slovenskej republiky Drieňová 24, 826 03 Bratislava	
Došlo	17. 12. 2009
Č. záznamu: 4743	Číslo spisu:
Prílohy:	Vybavuje: OLP

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Šebestovej a členiek senátu JUDr. Viery Schubertovej a JUDr. Dáši Filovej v právnej veci žalobcu: **SLOVNAFT, a.s.**, so sídlom Bratislava, 824 12 Vlčie Hrdlo 1, IČO: 31322832, zapísaný v Obchodnom registri Okresného súdu Bratislava I., oddiel Sa, vložka č. 426/B, zastúpený: JUDr. Erika Csekés, advokátka, so sídlom AK, Ružička Csekés s.r.o., Kapitulská 15, 811 01 Bratislava, IČO: 36863360, zapísaná v Obchodnom registri Okresného súdu Bratislava I., oddiel Sro, vložka č. 58431/B proti žalovanému: **Rada Protimonopolného úradu Slovenskej republiky**, Drieňová 24, 826 03 Bratislava o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 2007/DZ/R/2/102 zo dňa 7.12.2007, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave napadnuté rozhodnutie žalovaného č. 2007/DZ/R/2/102 zo dňa 7.12.2007 a rozhodnutie Protimonopolného úradu SR, odboru zneužívania dominantného postavenia č. 2006DZ/2/1/140 zo dňa 22.12.2006 **zrušuje** podľa § 250j ods. 3 OSP a vec vracia žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania vo výške 17.343,21 €, na účet právneho zástupcu žalobcu, do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia.

Odôvodnenie

Žalobca sa žalobou podanou na súd dňa 18.6.2008, doplnenou dňa 25.2.2008, 6.10.2009 a podaním zo dňa 24.11.2009 domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného – Rady Protimonopolného úradu SR č. 2007/DZ/R/2/102 zo dňa 7.12.2007, ktorým rozhodnutím

žalovaný potvrdil rozhodnutie Protimonopolného úradu SR, odbor zneužívania dominantného postavenia č. 2006/DZ/2/1/140 zo dňa 22.12.2006 v prvých šiestich bodoch a bod 7 prvostupňového rozhodnutia úradu vypustil a zamietol odvolanie žalobcu.

Žalobca uvádza, že postupom žalovaného boli v konaní porušené jeho základné ústavné práva a to najmä právo na spravodlivý proces, právo na obhajobu a právo byť vypočutý. Žalovaný postupoval v rozpore so zákonom o ochrane hospodárskej súťaže a vydal nezákonné rozhodnutie, nesprávne zistil skutkový stav veci a tým súčasne neuniesol dôkazné bremeno. Rozhodnutie žalovaného považuje za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a závery rozhodnutia žalovaného ako i rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu nie sú podporené dôkazmi obsiahnutými v spise. Namietal tiež výšku pokuty uloženej žalobcom, ktorá nie je odôvodnená a podľa jeho názoru je neprimeraná vo vzťahu k zisteným skutočnostiam. Žalobca svoje dôvody vyššie uvedených porušení v žalobe, ako i v ďalších svojich vyjadreniach viackrát opakoval a rozoberal, z čoho mal súd preukázané, že žalobca namietal, že žalovaný už v oznámení o začatí správneho konania porušil ustanovenie čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, konal v rozpore s princípom práva na spravodlivý proces a to z toho dôvodu, že pri začatí správneho konania dňa 22.11.2005 mu nebolo oznámené, resp. neboli špecifikované skutkové podstaty, k preskúmaniu porušenia ktorých sa predmetné správne konanie má vzťahovať, ale bolo mu len oznámené, že predmetom správneho konania je preskúmanie cenovej politiky SLOVNAFT a.s. v oblasti automobilových benzínov a motorovej nafty. Úrad, ktorý začal z vlastného podnetu správne konanie a ktorému predchádzalo takmer ročné šetrenie podľa jeho názoru mal viesť pri začatí správneho konania špecifikovať skutkové podstaty, ktorých sa mal žalobca podľa jeho názoru dopustiť. V oznámení o začatí správneho konania postupoval žalovaný v rozpore s ust. § 28 ods. 1 v spojení s § 40 zákona o ochrane hospodárskej súťaže (ďalej iba ZHS), pretože neupozornil v zmysle citovaných zákonných ustanovení žalobcu, že môže označiť, ktoré informácie alebo podklady poskytované úradu považuje za predmet obchodného tajomstva, alebo ktoré považuje za informácie alebo podklady dôverného charakteru. Podľa názoru žalobcu, nemôže ako popis skutku byť vnímaná informácia, že ide o začatie konania vo veci možného zneužívania dominantného postavenia, pretože samotný zákon č. 136/2001 Z.z. o ochrane hospodárskej súťaže v znení neskorších predpisov, rozlišuje niekoľko skutkových podstat, ktorými môže k naplneniu praktiky zneužívania dominantného postavenia dôjsť. Pokiaľ ide o porušenie ust. § 28 ods. 1 ZHS poukazuje žalobca na list Protimonopolného úradu SR č. 6383/PMSR/2005 zo dňa 21.11.2005 „Oznámenie o začatí správneho konania, vyžiadania podkladov a informácií“, z ktorého je zrejmé, že žalovaný v ňom nepoučil žalobcu v zmysle ust. § 28 ods. 1 ZHS.

Žalobca ďalej uvádza, že žalovaný ako i prvostupňový správny orgán nepostupovali v súlade s § 33 ZHS, čím porušili jeho ústavné právo na obhajobu, nakoľko podľa tohto ustanovenia úrad je povinný vyzvať účastníkov konania pred vydaním rozhodnutia vo veci, aby sa písomne alebo ústne vyjadrili k jeho podkladu a k spôsobu jeho zistenia, prípadne, aby navrhli jeho doplnenie a podať im informáciu o záveroch prešetrovania, ku ktorým Úrad na základe im dostupných informácií a podkladov dospel. Žalobca tvrdil, že žalovaný vo svojich výzvach oboznámením sa k podkladom rozhodnutia, neuviedol všetky okolnosti a podklady, ktoré sa stali následne súčasťou oboch rozhodnutí, čím porušili všeobecnú právnu zásadu audi alteram partem, t.j. byť oboznámený so všetkými skutočnosťami, obvineniami a vykonávanými dôkazmi, v dostatočnej lehote, pred vydaním rozhodnutia vo veci a to tak, aby mohol účastník konania k týmto predložiť svoje vyjadrenia. Svoje stanovisko podporuje i poukazom na uznesenie Ústavného súdu I.ÚS 49/2001 zo dňa 19.12.2001. Žalobca bol toho názoru, že výzva pred vydaním rozhodnutia je dokument, v ktorom je Úrad povinný informovať účastníka konania o svojich zisteniach v rámci prešetrovania ako aj o tom, ako

k týmto zisteniam na základe jemu dostupných podkladov a informácií dospel. Uvádzal, že na základe predloženej výzvy pred vydaním rozhodnutia podľa § 33 ZHS, má účastník právo vyjadriť sa k podkladu a spôsobu zistenia rozhodnutia a zároveň má právo, aby navrhol doplnenie zistenia. Úrad nemôže založiť obhajobu svojho postupu na tom, že niektoré podklady a informácie nemohol sprístupniť z dôvodu garancie dodržania práva na obchodné tajomstvo. V takýchto prípadoch by Úrad mal minimálne identifikovať (napríklad podľa spisovej značky) vyjadrenia, o ktoré opieral svoje závery a poskytnúť dostupnou formou popis informácie, ktorá sa nachádza v spise. Žalobca bol toho názoru, že povinnosť dodržiavať obchodné tajomstvo nemôže byť dôvodom na porušenie práva účastníka konania na obranu. Úrad preto podľa neho bol povinný konať tak, aby došlo k vyváženiu dodržania práv, tak na strane účastníka konania ako aj na strane podnikateľov - práva na označenie podkladov a informácií ako obchodného tajomstva. Žalovaný preto podľa neho bol povinný nájsť spôsob a cestu, akou zkomunikuje účastníkovi konania podstatu a obsah informácií, ktoré sú inak označené ako obchodné tajomstvo. Žalobca bol tiež toho názoru, že bolo povinnosťou žalovaného v zmysle ust. § 38 ods. 10 ZHS uviesť už vo výzve pred vydaním rozhodnutia, ktoré okolnosti žalovaný bude brať do úvahy pri stanovení výšky pokuty teda sankcie a tieto i bližšie popísať v predmetnej výzve spolu s tým, v akom rozsahu sa potenciálne môžu jednotlivé okolnosti podieľať na finálnej výške sankcie.

Ďalšiu skutočnosť, ktorú žalobca namietal v rámci porušenia práva na spravodlivý proces bolo, že žalovaný nevytýčil ústne pojednávanie, nakoľko podľa neho povaha prejednávanej veci odôvodňovala vytýčenie ústneho pojednávania a to s ohľadom na závažnosť celého konania a skutočnosti, ktoré boli v konaní preverované, ktoré sa týkali zneužitia dominantného postavenia ale najmä ekonomických zdôvodnení a argumentov, ktoré vychádzajú z charakteristiky podnikania účastníka konania. V danom prípade preto nemala byť vylúčená možnosť, aby účastník konania svoje argumenty uviedol na ústnom konaní a mohol ich bližšie i vysvetliť.

Žalobca poukázal na to, že podľa jeho názoru je rozhodnutie žalovaného nepreskúmateľné a zmätočné, nakoľko dĺžka namietaného porušovania, ktorá bola hodnotená vo vzťahu k diskriminácii na trhu veľkoobchodného predaja motorovej nafty a to od obdobia 01.01.2005 až po súčasnosť, nie je preukázaná, nakoľko Úrad a ani Rada úradu sa nezaoberali obdobím roku 2007 a rovnako spisový materiál neobsahuje žiadne údaje a informácie vo vzťahu k roku 2007. Pokiaľ žalovaný tvrdil, že Rada úradu len konštatovala porušovanie povinností zo strany žalobcu tak, ako ho stanovil prvostupňový orgán a teda mala na mysli obdobie od 1.1.2005 do 22.12.2006, t.j. do vydania prvostupňového rozhodnutia, žalobca uviedol, že podľa jeho názoru je takéto rozhodnutie žalovaného nepreskúmateľné a zmätočné. Poukázal v tejto súvislosti opätovne na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, z ktorého vyplýva, že výrok rozhodnutia musí obsahovať vecné, časové a miestne určenie konania, z ktorého správny delikt vychádza. Presne popísaný skutok, pre ktorý má byť žalobca postihnutý je dôležitý pre určenie rozsahu dokazovania ako aj pre zaistenie riadneho práva na obhajobu. Len výrok rozhodnutia (a nie odôvodnenie) môže byť vynútiteľné správnou exekúciou a podobne. Z uvedených dôvodov žalobca trval na svojom stanovisku, že žalovaný bol povinný, rovnako ako prvostupňový orgán, špecifikovať dĺžku namietaného protisúťažného konania, pričom bol povinný to urobiť spôsobom, aby nedošlo k žiadnym pochybnostiam o jeho záveroch a aby účastník konania nemusel „odhadovať“, čo konkrétne mal správny orgán „na mysli“. Žalobca uvádzal, že žalovaný nedostatočne zistil skutkový stav veci, a preto i neuniesol dôkazné bremeno, nakoľko opieral svoju argumentáciu o všeobecné a nepodložené tvrdenia tým, že nešpecifikoval a bližšie neurčil, o ktoré konkrétne vyjadrenia, podklady a dokumenty oprel svoje závery. Tým porušil právo žalobcu na obhajobu. Následne

takýmto konaním a nedostatočne odôvodneným rozhodnutím žalovaného došlo k porušeniu ust. § 47 ods. 3 Správneho poriadku, nakoľko odôvodnenie napadnutých rozhodnutí žalovaného neobsahuje všetky podstatné náležitosti a neobsahuje ani dostatočné zdôvodnenie výšky uloženej pokuty.

Bol toho názoru, že Úrad sa opomenul zaoberať jednou z podstatných skutočností, ktoré zákon o ochrane hospodárskej súťaže vyžaduje, aby bola pri určovaní výšky sankcie preskúmaná a tou je skutočný dopad namietaného konania na trh. Poukazuje na ust. § 38 ods. 10 ZHS, z ktorého vyplýva, že úrad pri posudzovaní závažnosti porušenia berie do úvahy jeho povahu, skutočný dopad na trh a tam, kde je to účelné, veľkosť relevantného trhu. Z uvedeného ustanovenia, podľa neho, jednoznačne táto povinnosť žalovanému vyplývala. Žalobca sa domnieva, že žalovaný nesprávne pri uložení výšky pokuty aplikoval ust. § 38 ods. 1 a § 38 ods. 10 ZHS, keď vychádzal pri uložení výšky pokuty len z ust. § 38 ods. 1 a nezohľadnil i ďalšie skutočnosti, ktoré sú uvádzané v ust. § 38 ods. 10 ZHS. V konečnom dôsledku žalovaný vo svojich rozhodnutiach nedostatočne zdôvodnil výšku uloženej pokuty, pričom žalobca poukázal opätovne na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 30.5.1996 č. 4 Sž 24/1996, v ktorom sa uvádza, že rozhodnutie o uložení pokuty za správny delikt, ktoré je odôvodnené len tým, že pri uložení pokuty bolo prihliadnuté na mieru zavinenia a výška pokuty bola stanovená v rozsahu, ktorý zákon pripúšťa, bez zaoberania sa všetkými hľadiskami, ktoré zákon ako predpoklad takej úvahy o uložení pokuty stanovuje, je v tejto časti nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Žalobca teda trval na tom, že žalovaný sa nezaoberal všetkými zákonom predpokladanými hľadiskami, ktoré bol povinný brať do úvahy (najmä skutočný dopad na trhu) pri určení výšky pokuty. Žalovaný pri zdôvodnení výšky pokuty sa mal zaoberať tým, aké dôkazy bral do úvahy, uviesť, aké z nich vyvodzuje skutkové a právne zistenia a uviesť, na základe akej voľnej úvahy pri rešpektovaní zmyslu a účelu zákona dospel k predmetnému rozhodnutiu.

Pokiaľ ide o vecnú stránku rozhodnutia žalovaného, žalobca uviedol, že žalovaný podľa jeho názoru nedostatočne preukázal dominantné postavenie žalobcu na trhu, nesprávne definoval relevantný trh a nedostatočne posúdil porušenie zákazu zneužívania dominantného postavenia žalobcu na trhu. Závery a rozhodnutie žalovaného vychádzajú z nedostatočne zisteného skutkového stavu a nemajú podľa jeho názoru oporu v dokazovaní, čím postup a rozhodnutie žalovaného bol v rozpore so zákonom (§ 3 ods. 4, § 32 ods. 1 a § 46 správneho poriadku). Z ďalšieho vyjadrenia vyplýva, že žalovaný nevykonával žiadnu nezávislú, samostatnú a objektívnu analýzu, ktorá by mohla odôvodňovať záver, že došlo k riadnemu, presnému, objektívnemu a k jednoznačnému zisteniu skutkového stavu. K takémuto záveru žalobca došiel na základe zdôvodnenia rozhodnutia žalovaného uvedeného na strane 58, 66 a 68 rozhodnutia.

Žalobca uvádza, že všetky vyššie uvedené procesné porušenia spolu s ostatnými uvedenými námietkami žalobcu, podľa jeho názoru poukazujú na to, že postup žalovaného v správnom konaní už od počiatku bol v rozpore so zákonom a následne vyústil do vydania nezákonného rozhodnutia, a preto žiadal rozhodnutie žalovaného ako aj rozhodnutie Protimonopolného úradu SR ako prvostupňového správneho úradu zrušiť podľa § 250j ods. 2 písm. c), d) a e) OSP a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

K žalobe sa svojím podaním zo dňa 14.3.2008 vyjadril žalovaný, ktorý uvádzal, že pokiaľ ide o začatie správneho konania, Úrad v oznámení o začatí správneho konania listom č. 6382/PMÚSR/2005 zo dňa 21.11.2005, podľa jeho názoru, dostatočným spôsobom označil a uviedol, že Úrad začína správne konanie vo veci možného zneužitia dominantného postavenia a predmetom správneho konania je preskúmanie cenovej politiky SLOVNAFT

a.s., v oblasti automobilových benzínov a motorovej nafty, a preto žalobcovi muselo byť zrejme, že Úrad začína z vlastného podnetu správne konanie vo veci možného porušenia ust. § 8 ods. 6 ZHS. Úrad pri začatí konania nemusí disponovať skutočnosťami, ktoré budú danú dĺžku protiprávneho konania žalobcu určovať, nakoľko si uvedené skutočnosti zadávaže počas správneho konania a z toho dôvodu, podľa jeho názoru, neuvedenie dĺžky posudzovaného správneho deliktu v oznámení o začatí správneho konania, nemôže mať žiadny vplyv na možnosť žalobcu, účinne sa obhajovať v konaní. K porušeniu ust. § 28 ods. 1 ZHS žalovaný uviedol, že podľa jeho názoru, túto svoju povinnosť uvedenú v citovanom ustanovení, t.j. oznámiť žalobcovi, že má označiť dokumenty, ktoré predkladá a ktoré pokladá za obchodné tajomstvo, si podľa jeho názoru splnil v oznámení o začatí správneho konania zo dňa 21.11.2005. V neprospech tvrdenia žalobcu hovorí aj skutočnosť, že žalobca počas celého správneho konania ním predkladané informácie, ktoré považoval za obchodné tajomstvo, riadne za obchodné tajomstvo označoval. K námietke žalobcu, že žalovaný konal v rozpore s ust. § 33 ZHS, žalovaný uviedol, že Úrad vo výzve uviedol podklady pre rozhodnutie a spôsob ich zistenia v dostatočnom rozsahu. Žalobcom vytýkaná skutočnosť, že Úrad v prvostupňovej výzve pred vydaním rozhodnutia neuviedol odôvodnenie a spôsob určenia výšky pokuty, je podľa jeho názoru, nelogická a nemá oporu v zákone. Správny orgán ukladá pokutu až po zistení všetkých skutočností a vysporiadaní sa s námietkami účastníkov. Výzva Úradu pred vydaním rozhodnutia slúži na to, aby Úrad účastníka konania informoval o svojich zisteniach a dal mu možnosť sa vyjadriť. Práve dodatočné informácie, ktoré má účastník konania má možnosť na základe výzvy pred vydaním rozhodnutia doplniť, môžu následne ovplyvniť výšku ukladanej pokuty. Svoj právny názor žalovaný doplnil i podporným stanoviskom rozhodnutia Najvyššieho správneho súdu Českej republiky. Pokiaľ žalobca namietal, že ust. § 33 ZHS bolo porušené konaním žalovaného tým, že väčšina dokumentov predložených tretími stranami v spisovom materiáli, je označená ako obchodné tajomstvo, a preto sa k nim nemohol vyjadriť žalobca pred vydaním rozhodnutia, k tomuto žalovaný uvádzal, že nie je možné vyčítať Úradu ako pochybenie, že dokumenty predložené tretími stranami boli označené ako obchodné tajomstvo a Úrad je povinný tieto skutočnosti chrániť. Nie je pravdou ani tvrdenie žalobcu, že v konaní nebol vypočutý, naopak žalobca bol v konaní viackrát vypočutý, jeho námietka môže smerovať len k žiadosti o vypočutie, po doručení výzvy na vyjadrenie sa pred vydaním druhostupňového rozhodnutia. Jeho vyjadrenie na rokovaní s Úradom obsahuje zápisnica zo dňa 6.12.2006, ktorá je súčasťou administratívneho spisu. Žalovaný poukázal na ust. § 21 ods. 1 Správneho poriadku, podľa ktorého správny orgán nariadi ústne pojednávanie, ak to vyžaduje povaha veci. Z uvedeného mal správny orgán za preukázané, že správny orgán vychádza pri svojej úvahe z konkrétnych okolností prípadu a nariadi ústne pojednávanie v prípade, ak bude mať svoje opodstatnenie, t.j. predovšetkým ak ústne pojednávanie môže prispieť k objasneniu skutkových okolností prípadu. Je teda na úvahe správneho orgánu, či ústne pojednávanie nariadi alebo nie. Podľa názoru žalovaného právo na obhajobu v žiadnom prípade nebolo žalobcovi upreté, pretože správne konanie trvalo 2 roky a žalobca mal dostatočný časový priestor, vzniesť všetky svoje námietky a podporiť ich dôkazmi.

Podľa názoru žalovaného neobstojí ani námietka žalobcu, že žalovaný dostatočným spôsobom neurčil skutočný dopad namietaného konania na trh a následne od toho nesprávne potom uložil výšku sankcie za porušenie zákona. Žalovaný dostatočne konkretizoval protisúťažné konanie podnikateľa SLOVNAFT, a.s., voči podnikateľovi SHELL SLOVAKIA s.r.o. posudzované v správnom konaní, ktoré spočívalo v diskriminácii žalobcu pri veľkoobchodnom predaji automobilových benzínov, keď bolo žalobcovi dostatočným spôsobom preukázané, že uplatňoval rozdielnu zľavu zo základnej veľkoobchodnej cenníkovej ceny a tým znevýhodňoval podnikateľa SHELL SLOVAKIA s.r.o. v súťaži

(účtoval za jednotku odobratého automobilového benzínu vyššiu cenu ako podnikateľovi OMV Slovensko s.r.o., aj keď od neho odobral vyšší objem automobilového benzínu ako podnikateľ OMV Slovensko s.r.o., Bratislava). Úrad, t.j. žalovaný, trval na tom, že sa dostatočným spôsobom zaoberal skutočným dopadom na trh v rozsahu potrebnom pre vydanie rozhodnutia. V zmysle ust. § 38 ods. 10 ZHS je uvedené, že Úrad berie do úvahy skutočný dopad, v žiadnom prípade sa však tu neuvádza, že Úrad je povinný preverovať skutočný dopad na trh. Žalobcom zavádzajúca povinnosť preverovania skutočných dopadov protiprávneho konania žalobcu na relevantný trh je neodôvodnená, vyplýva z judikatúry európskych súdov, v zmysle ktorej môže existovať množstvo ďalších vonkajších faktorov, ktoré môžu ovplyvňovať situáciu na trhu. Na podporu svojho stanoviska žalovaný uviedol rozhodnutie súdu I. inštancie T-329/01 vo veci Archer Daniels Midland Co.v. ako i rozhodnutie súdu vo veci T-203/01 vo veci účastníka Michelin.

K námietke žalobcu, že rozhodnutie úradu je nepreskúmateľné s ohľadom na nepresne vymedzený čas, počas ktorého má dôjsť k protiprávnemu konaniu zo strany žalobcu, žalovaný uviedol, že v prípade diskriminácie medzi podnikateľmi SHELL a OMV dochádzalo k protiprávnemu konaniu zo strany žalobcov v roku 2005 a v prípade praktiky diskriminácie na trhu veľkoobchodného predaja nafty od 1.1.2005 po súčasnosť, k dátumu vydania prvostupňového rozhodnutia, t.j. k 22.12.2006. Žalovaný vo svojom rozhodnutí len konštatoval správnosť určenia dĺžky porušovania, a preto zopakoval tvrdenie o dĺžke porušovania z prvostupňového rozhodnutia. Z uvedeného vyplýva, že rada napriek tomu, že konštatovala porušovanie od 1.1.2005 až po súčasnosť, mala na mysli len obdobie do 22.12.2006, t.j. do vydania prvostupňového rozhodnutia. Úrad porušovanie v roku 2007 neskúmal a v rozhodnutí to ani nikdy nebolo uvedené.

Pokiaľ žalobca namietal výšku uloženej pokuty žalovaný uviedol, že pri výpočte ukladanej pokuty vychádzal z obratu podnikateľa v zmysle ust. § 38 ods. 1 ZHS a keďže obrat je faktor, na výšku ktorého Úrad nemá vplyv, je nelogické argumentovať tým, že inému podnikateľovi s oveľa nižším obratom, bola uložená nižšia pokuta tak, ako to namietal žalobca vo svojej žalobe. Žalovaný podľa jeho názoru dostatočne odôvodnil výšku uloženej pokuty, keď uvádzal, že pri určovaní konečnej výšky pokuty bral do úvahy skutočnosť, že diskriminujúce konania žalobcu voči podnikateľovi SHELL SLOVAKIA s.r.o., Bratislava pri odbere automobilových benzínov, tak aj voči odberateľom motorovej nafty sú vykorisťovateľskými praktikami, ktoré sú menej závažné ako vylučovacie praktiky dominantov. Okrem toho vzal do úvahy aj mieru dosiahnutých tržieb žalobcu na území SR. Zároveň uviedol, že vzal do úvahy tiež skutočnosť, že posudzovaná diskriminačná praktika patrí medzi vykorisťovateľské praktiky, ktoré sú svojou povahou menej závažné ako vylučovacie praktiky. Žalovaný uložil žalobcovi pokutu, ktorá predstavovala 0,28 % z jeho obratu, teda pokuta bola uložená na dolnej hranici zákonného rozpätia a nevybočila z medzí stanovených zákonom (zákonom stanovená hranica je do 10 % z obratu).

Žalovaný k námietke žalobcu, že neuniesol dôkazné bremeno a porušil zásadu materiálnej pravdy tým, že nevykonával žiadnu samostatnú, nezávislú a objektívnu analýzu, ktorá by mohla zdôvodňovať záver, že došlo k riadnemu, presnému, objektívnemu a jednoznačnému zisteniu skutkového stavu uviedol, že nevie, čo mal týmto vyjadrením žalobca na mysli, pretože Úrad počas konania vykonával a pri svojom rozhodnutí sa opierať o niekoľko analýz, ktoré sú súčasťou spisového materiálu a sú uvedené v rozhodnutí žalovaného na strane 47, 78 a 83. Pred prvostupňovým orgánom žalobca žiadne ďalšie analýzy ani nežiadal a pokým tieto navrhoval v rámci odvolacieho konania úrad, t.j. žalovaný dospel k záveru, že dokazovanie pred prvostupňovým správnym orgánom bolo postačujúce, nakoľko skutočný dopad na trh bol preukázaný s rozumnou pravdepodobnosťou tak, ako to

vyžaduje judikatúra európskych súdov. Žalovaný mal za to, že tak rozhodnutie žalovaného ako aj prvostupňové rozhodnutie obsahujú všetky predpísané náležitosti a sú plne v súlade so zákonom.

Trval na tom, že bolo dostatočne preukázané, že žalobca má dominantné postavenie na definovaných relevantných trhoch a jeho konanie uvedené v rozhodnutí žalovaného prvostupňového správneho orgánu pod bodom 1 a 2 je zneužívaním dominantného postavenia na relevantnom trhu podľa ust. § 8 ods. 2 písm. b) ZHS, a preto s poukazom na vyššie uvedené bol toho názoru, že žalovaný postupoval v súlade so zákonom a rozhodnutie ako i postup správneho orgánu boli vydané v súlade so zákonom, a preto žiadal žalobu ako nedôvodnú zamietnuť.

Krajský súd v Bratislave, ako súd vecne a miestne príslušný na konanie, podľa § 244 a nasl. OSP preskúmal podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP napadnuté rozhodnutie a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov uvedených v žalobe a dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie je v rozpore so zákonom.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva a povinnosti fyzických alebo právnických osôb ako aj rozhodnutie, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť dotknuté.

Úlohou súdu v predmetnej veci bolo preskúmať zákonnosť rozhodnutia žalovaného vo veci uloženia pokuty žalobcovi za porušenie ust. § 8 ods. 2 písm. c) ZHS.

Je nepochybné, že na uvedené konanie podľa zákona o ochrane hospodárskej súťaže v znení neskorších predpisov, sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní.

Správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Zakotvená zásada zákonnosti vyjadruje požiadavku, aby správne orgány v konaní pri vydávaní rozhodnutia zachovali procesné predpisy ako aj iné hmotno-právne predpisy, ktoré sa vzťahujú na prejednávanú vec.

V súlade s ust. § 46 ods. 1 Správneho poriadku, rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Správny poriadok odvolacie konanie podrobne neupravuje. Správne konanie od jeho začatia až do doručenia rozhodnutia odvolacieho orgánu tvorí jeden celok. Ustanovenie Správneho poriadku vzťahujúce sa na vydanie prvostupňového administratívneho rozhodnutia, majú všeobecnú platnosť a vzťahujú sa aj na odvolacie konanie.

Podľa § 47 ods. 2 Správneho poriadku, výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí preň lehotu, lehota nesmie byť kratšia, než ustanovuje osobitný zákon.

Výrok rozhodnutia predstavuje najdôležitejšiu časť rozhodnutia, určujú sa v ňom konkrétne práva a povinnosti účastníkov správneho konania. Výrok je potrebné odlíšiť od ostatných obsahových náležitostí rozhodnutia. Výrok obsahuje rozhodnutie vo veci, je teda jadrom celého rozhodnutia, preto len výrok je záväzný, schopný nadobudnúť právoplatnosť a byť vykonateľný.

Správny poriadok vo vyššie citovanom ustanovení § 47 ods. 2 Správneho poriadku obsahuje povinné obsahové náležitosti výroku. Je potrebné uviesť ustanovenie právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo a rovnako je nevyhnutné, aby z výroku bolo jasné, kto je adresátom rozhodnutia a čo sa rozhodnutím zakladá, mení, alebo ruší.

Výrok musí byť formulovaný jasne, stručne a pritom určito, aby účastník konania a orgán, ktorý má rozhodnutie preskúmať, resp. vykonať, mohol bezpečne a bez pochybností poznať výsledok konania. Požiadavku určitosti, presnosti a zrozumiteľnosti výroku, treba dôsledne rešpektovať aj pri vydávaní rozhodnutia odvolacieho orgánu, aby účastník konania mohol jednoznačne a určite poznať konečný výsledok konania.

Podľa § 47 ods. 3 Správneho poriadku, v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval.

Podľa § 250j ods. 3 veta prvá O.s.p, súd zruší napadnuté rozhodnutie správneho orgánu a podľa okolností aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa a vráti vec žalovanému správneho orgánu na ďalšie konanie, ak bolo rozhodnutie vydané na základe neúčinného právneho predpisu, ak rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov alebo rozhodnutie je nepreskúmateľné pre neúplnosť spisov správneho orgánu alebo z dôvodu, že spisy neboli predložené.

Súd z administratívneho spisu ako aj z vyjadrení účastníkov konania zistil, že predmetom žaloby je uloženie sankcie žalobcovi žalovaným podľa § 38 ods. 1 ZHS.

Vymedzenie predmetu konania vo výroku rozhodnutia o správnom delikte musí spočívať v špecifikácii deliktu tak, aby sankcionované konanie nebolo zameniteľné s iným konaním. Tento záver je vyvoditeľný priamo z § 47 ods. 2 Správneho poriadku v rozhodnutiach trestného charakteru, ktorými sú nepochybne i rozhodnutia o iných správnych deliktoch, je nevyhnutné vymedziť presne, za aké konkrétne konanie je subjekt postihnutý. To je možné zaručiť len konkretizáciou údajov obsahujúcich popis skutku z uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, prípadne i uvedenie iných skutočností, ktoré sú potrebné k tomu, aby skutok nemohol byť zamenený s iným. Takáto miera podrobností je nevyhnutná pre celé sankčné konanie, a to najmä z dôvodu vylúčenia prekážky litispendencie, dvojitého postihu pre rovnaký skutok, pre vylúčenie prekážky veci rozhodnutej, pre určenie rozsahu dokazovania a to aj pre zabezpečenie riadneho práva na obhajobu. Až vydané rozhodnutie jednoznačne určí, čoho sa páchatel dopustil a v čom spočíva spáchaný delikt. Jednotlivé skutkové údaje sú rozhodné pre určenie totožnosti skutku, vylučujú pre ďalšie obdobie možnosť zámeny skutku a možnosť opakovaného postihu za rovnaký skutok, pričom je potrebné odmietnuť úvahu o tom, že postačí, ak tieto náležitosti sú uvedené len v odôvodnení rozhodnutia. Význam výrokovej časti rozhodnutia spočíva v tom, že iba táto časť rozhodnutia môže zasiahnuť do práva a povinnosti účastníkov konania. Riadne formulovaný výrok, a v ňom v prvom rade konkrétny popis skutku, t.j. akým konaním v konkrétnom čase a akým

spôsobom bola porušená konkrétna povinnosť je nezameniteľnou časťou rozhodnutia, z ktorého je možné zistiť, či a aká povinnosť bola porušená, aké opatrenie či sankcie boli uložené. Len rozhodnutie obsahujúce takýto výrok môže byť vynútiteľné exekúciou. Ak správny orgán neuvedie tieto náležitosti vo výroku svojho rozhodnutia podstatne poruší ustanovenie § 47 ods. 2 Správneho poriadku.

V konkrétnom prípade žalovaný správny orgán uvedené zásady určitosti a zrozumiteľnosti výroku rozhodnutia nerešpektoval. Z výroku napadnutého rozhodnutia vyplýva zo skutku 2, že konanie podnikateľa Slovnaft, a.s. Vlčie hrdlo 1, 824 12 Bratislava, IČO: 313 228 32, je časovo ohraničené: „v čase od 01.01.2005 do súčasnosti“ spočívajúce v uplatňovaní rozdielných zliav zo základnej veľkoobchodnej cenníkovej ceny motorovej nafty, alebo rozdielných prirážok základnej veľkoobchodnej cenníkovej ceny motorovej nafty voči jednotlivým odberateľom motorovej nafty, ktorými môžu byť títo odberatelia motorovej nafty znevýhodňovaní v súťaži, je zneužívaním dominantného postavenia na relevantnom trhu veľkoobchodu s motorovou naftou na území SR podľa § 8 ods. 2 písm. c/ ZHS a je preto podľa § 8 ods. 6 ZHS zakázané.

Z uvedeného je zrejmé, že v danom prípade výrok napadnutého rozhodnutia žalovaného nebol formulovaný dostatočne jasne a určite, a preto súd považoval rozhodnutie žalovaného za nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť. Tieto skutočnosti namietal v žalobe žalobca a súd je na ne povinný prihliadať s poukazom na ustanovenie § 250j ods. 3 posledná veta O.s.p., z ktorého vyplýva, že v danom prípade rozsahom a dôvodmi žaloby nie je súd viazaný.

Súd sa stotožnil s právnym názorom žalobcu, že rozhodnutia správnych orgánov, pokiaľ ide o zdôvodnenie rozhodnutia v časti o uložení výšky pokuty neboli vydané v súlade s ustanovením § 47 ods. 3 Správneho poriadku. Z odôvodnenia rozhodnutí žalovaného i prvostupňového správneho orgánu nie je zrejmé, ako sa správne orgány vysporiadali s ustanovením § 38 ods. 10 ZHS, kde sa uvádza, že „Úrad pri posudzovaní závažnosti porušovania berie do úvahy jeho povahu, skutočný dopad na trh a tam, kde je to účelné, veľkosť relevantného trhu.“ Nie je zrejmé, z akého dôvodu tieto skutočnosti žalovaný nebral do úvahy, keď mu to zákon v uvedenom ustanovení ukladá. Výška sankcie nebola dostatočne zdôvodnená ani vo vzťahu k diskriminačnému konaniu žalobcu vo vzťahu k spoločnosti Shell, keď žalobca poukazoval na skutočnosť, že postavenie na trhu tejto spoločnosti nebolo konaním žalobcu ovplyvnené, pretože jej podiel na trhu od roku 2004 rástol a nebol ovplyvnený ani rokom 2005, t.j. obdobím namietanej diskriminácie. Žalovaný sa v odôvodnení rozhodnutia nevysporiadal dostatočne s námietkami žalobcu, že je obvyklou praxou všetkých predajcov THM na trhu bojovať o zákazníka tak, že pri individuálnych rokovaniach žalobca môže reagovať na konkurenčné ponuky na trhu, čím sa snaží získať najlepšie ceny na trhu v danom momente, ako si udržať zákazníka.

Žalovaný nezdôvodnil, prečo nezohľadnil pri uložení výšky pokuty výšku získaného prospechu, keď ustanovenie § 38 ods. 10 ZHS nevylučuje, aby hodnota získaného prospechu bola braná do úvahy pri stanovení výšky sankcie, a zákon o hospodárskej súťaži ako jedno z kritérií, na základe ktorých sa stanovuje sankcia uvádza, aj vyhodnotenie, či bol získaný majetkový prospech konkrétnym protisúťažným konaním. Podľa názoru súdu výška sankcie nebola dostatočne zdôvodnená s ohľadom na námietku žalobcu, že za základ výšky pokuty bol braný celkový obrat žalobcu, keď je žalovanému známe, že žalobca podniká v rozsiahlych oblastiach, vôbec sa nevzťahujúcich k predmetnému porušeniu povinnosti (t.j. má aktivity od rafinérie až po maloobchodný predaj). Súdu sa tento postup javí ako nesprávny, pretože môže viesť k tomu, že v dôsledku takejto praktiky, spoločnosti – podnikatelia môžu byť nepriamo

nútení k zakladaniu takzvaných sesterských spoločností, aby znižovali v každej oblasti podnikania svoj obrat a tak predišli prípadnému ukladaniu neprimeraných sankcií. Výška sankcie bola žalovaným uložená v pomerne vysokej výške s ohľadom na závery žalovaného, že išlo o menej závažné porušenie súťažných pravidiel. Z tohto pohľadu je rozhodnutie žalovaného, podľa názoru súdu, tiež nepreskúmateľné.

Žalovaný nepresvedčivo a nedostatočne zdôvodnil primeranosť sankcie s ohľadom na námietky žalobcu, ktorý poukazuje na zásadu rovnosti účastníkov v konaní pred správnymi orgánmi (pričom žalobca poukázal a predložil viacero rozhodnutí Protimonopolného úradu SR, kde vo veci možného zneužitia dominantného postavenia na trhu konkrétnym subjektom bola uložená podstatne nižšia sankcia). Zásada rovnosti účastníkov konania je pritom jednou zo základných zásad tak súdneho ako i správneho konania.

V § 3 ods. 1 až 5 Správneho poriadku sú zakotvené základné zásady správneho konania. V ods. 1 je zakotvená zásada zákonnosti, ktorá vyjadruje požiadavku, aby správne orgány v konaní a pri vydaní rozhodnutia zachovali procesné predpisy ako i predpisy hmotnoprávne, ktoré sa vzťahujú na prejednávajúcu vec.

Súd po preskúmaní napadnutých rozhodnutí dospel k záveru, že správne orgány, ktoré vo veci konali a rozhodovali, postupovali v rozpore s citovanými ustanoveniami Správneho poriadku, pretože nedostatočne špecifikovali skutkovú podstatu a nedostatočne svoje rozhodnutie zdôvodnili, pričom nedostatočnú špecifikáciu skutku treba v danom prípade považovať za podstatnú vadu konania v spojitosti s nedostatočne zdôvodneným odôvodnením rozhodnutia.

Pokiaľ žalobca v žalobe namietal, že v oznámení o začatí správneho konania nebol uvedený popis skutku, ktorý bol dôvodom pre začatie konania a tým od počiatku nebolo zabezpečené žalobcovi právo na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 Ústavy SR) súd bol toho názoru, že právne stanovisko žalobcu je správne a predmet správneho konania by mal byť oznámený v rozhodnutí o začatí správneho konania a podrobne popísaný. Ako popis skutku nemôže byť vnímaná podaná informácia, že ide o začatie konania možného zneužívania dominantného postavenia a v popise skutku by malo byť tak isto špecifikované obdobie, v ktorom k namietanému konaniu malo dôjsť. S prihliadnutím však na ďalšie konania žalovaného jednotlivé výzvy doručované žalobcovi, súd dospel k záveru, že toto pochybenie nemalo vplyv na zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu, keďže protiprávne konanie bolo následne zo strany žalovaného, žalobcovi objasnené.

Súd mal tiež preukázané, že žalovaný v oznámení o začatí správneho konania neupovedomil žalobcu na jeho práva uvedené v ustanovení § 28 ods. 1 ZHS, túto svoju povinnosť si splnil až svojím listom zo dňa 13.10.2006 (str. 18, 19 spisu).

Súd však konštatuje, že ani toto porušenie zákona nemá za následok nezákonnosť rozhodnutia, nakoľko žalobca od začiatku označoval dokumenty, ktoré považoval za dokumenty dôverného charakteru a ktoré obsahujú obchodné tajomstvo.

Z uvedených dôvodov vzhľadom na vyššie citované zákonné ustanovenia súd na tieto procesné vady pri rozhodovaní neprihliadol (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Rozhodnutie žalovaného súd zrušil z dôvodov uvedených v § 250j ods. 3 O.s.p. a preto s ohľadom na uvedené v ďalšom sa námietkami žalovaného uvedenými v žalobe nezaoberal.

V ďalšom konaní bude preto povinnosťou žalovaného, aby postupoval v naznačenom smere, odstránil v novom rozhodnutí nedostatky, ktoré mu súd vytýkal tak, aby rozhodnutie bolo určité, zrozumiteľné a v súlade s ostatnými procesnými a hmotnoprávnymi predpismi na

vec sa vzťahujúcimi. Pri zdôvodnení výšky pokuty bude povinnosťou zaoberať sa dôkazmi, ktoré bral do úvahy, uviesť, aké z nich vyvodzuje skutkové a právne zistenia a tiež na základe akej voľnej úvahy pri rešpektovaní zmyslu a účelu zákona dospel k predmetnému rozhodnutiu.

Podľa ustanovenia § 250j ods. 6 O.s.p. je správny orgán viazaný právnym názorom súdu.

O trovách konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 250k ods. 1 veta prvá O.s.p. tak, že priznal žalobcovi právo na náhradu trov konania, ktoré pozostávajú z trov súdneho poplatku za návrh vo výške 16.596,50 € a z trov právneho zastúpenia vo výške 746,71 € spolu vo výške 17.343,21 €. Trovy právneho zastúpenia boli žalobcovi priznané za 11 úkonov podľa vyhlášky č. 655/2004 v znení neskorších predpisov, § 11 ods. 1 a to za prevzatie a prípravu zastúpenia, vypracovanie právneho rozboru veci, písomné podanie na súd zo dňa 18.01.2008 (žaloba a žiadosť o odklad vykonateľnosti), písomné podanie zo dňa 21.02.2008 (vyjadrenie k výzve súdu zo dňa 11.02.2008), písomné podanie na súd zo dňa 25.02.2008 (doplnenie žalobných dôvodov), a 3x porada s klientom, za obdobie roku 2008 za každým úkon vo výške 1.468,92 Sk, t.j. po prepočte na eura 48, 76 €. Za úkony v roku 2009, t.j. písomné podanie na súd zo dňa 06.10.2009 (vyjadrenie k stanovisku žalovaného k žalobe), príprava predloženia dodatočnej argumentácie súvisiace s primeranosťou sankcie, a účasť na pojednávaní dňa 01.12.2009 za jeden úkon 53,49 €. Celkovo za 11 úkonov právnej služby v hodnote $7 \times 48,76 \text{ €} + 4 \times 53,49 \text{ €} = 555,28 \text{ €}$. Režijný paušál k úkonom právnej služby za 11 úkonov z toho $7 \times 6,34 \text{ €} + 4 \times 6,95 \text{ €} = 72,21 \text{ €}$. Trovy právneho zastúpenia spolu predstavujú sumu 627,49 € + 19% DPH, t.j. 746,71 €.

P o u č e n i e: Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné (okrem rozhodnutia o náhrade trov konania).

V Bratislave, dňa 15.12.2009

JUDr. Viera Šebestová
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Adriána Borovská

